

РЕШЕНИЕ

№ 7214

гр. София, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8079** по описа за **2022** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община, предявена чрез юрисконсулт Ц. срещу Решение от 25.07.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 10331/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 111-ти състав, с което съдът е отменил Наказателно постановление (НП) № 338898 от 29.06.2018 г., издадено от заместник-кмета на Столична община (СО), с което за нарушение на разпоредбата на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО - Наредбата) на основание чл. 49 от НРУПОГТТСО е наложено на Б. В. Н. административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева.

С жалбата се излагат твърдения, че обжалваното решение е незаконосъобразно, неправилно и постановено при съществени процесуални нарушения. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, актът и НП са издадени от компетентни органи без допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство. Развиват се подробни аргументи относно неправилното приложение на Закона за автомобилните превози (ЗавПр). Моли настоящата инстанция да отмени решението и по същество да

постанови друго, с което да потвърди НП.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. В., поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да се отмени като незаконосъобразно и да бъде потвърдено НП.

Ответникът по делото – Б. В. Н., не се явява лично и не се представлява. По делото са представени отговор на касационната жалба и писмена защита от адв. Ч. с пълномощно по делото. Претендират се разноски.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, от надлежна страна и срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване по касационен ред, поради което е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно.

От фактическа страна, въззивният съд е приел за установено, че на 06.06.2018г. в [населено място] служители при СО констатирани, че Б. В. Н. пътувала в ТМ № 11 без редовен превозен документ и отказала да закупи карта за еднократно пътуване продавана от контролор по редовността на пътниците. С оглед на това на посоченото лице бил съставен АУАН за нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, в чийто бланков формуляр било отбелязано чрез зачертаване „пътува без превозен документ“ и „отказва да закупи карта за еднократно пътуване“. Въз основа на така съставения акт е издадено процесното НП, което СРС е отменил с оспорваното в настоящото производство решение.

За да постанови този резултат, съдът след съвкупна преценка на доказателствения материал по делото е приел от правна страна, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, но са допуснати съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство. Като първо самостоятелно основание за отмяна на процесното НП съдът е приел, че в хода на производството административнонаказващия орган се е успял да докаже фактическата обстановка описана в АУАН и НП, поради което е приел, че последното се явява необосновано, а административното нарушение е останало недоказано. На следващо място, съдът е приел, че е налице неяснота на административното обвинение. Както в АУАН, така и в НП, е посочено, че с поведението си пътникът е нарушил чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НРУПОГТТСО, които са свързани с различни задължения на пътуващите в градския транспорт. В случая, както в АУАН, така и в НП като нарушени са посочени и трите хипотези от посочената разпоредба на Наредбата, докато при словесното описание на нарушението е посочено, че пътникът не притежава редовен превозен документ и отказва да закупи карта. Това обстоятелство според решаващият състав е препятствало наказаното лице да разбере вмененото му нарушение. Като трето самостоятелно основание, за отмяна на НП съдът е приел че в случая е следвало да

бъдат приложени правилата на Закон за автомобилните превози /ЗАВП/, респективно, че е налице нарушение на чл. 101 от същия.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Настоящата инстанция споделя изводите в проверявания съдебен акт, че е налице неяснота на административното обвинение. Както в АУАН, така и в НП, е посочено, че с поведението си пътникът е нарушил чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НРУПОГТТСО, които в редакцията, актуална към датата на констатиране на нарушението, са свързани с различни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: 1 - да притежават редовен превозен документ при превода и при слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото; 2 - да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани електронни карти да показват документ за самоличност при поискване; 3 - при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за установяване на административно нарушение.

В случая, както в АУАН, така и в НП като нарушени са посочени и трите хипотези от посочената разпоредба на Наредбата, докато при словесното описание на нарушението е посочено, че пътникът не притежава редовен превозен документ и отказва да закупи карта. Това обстоятелство създава и неяснота за какво точно действие или бездействие лицето е санкционирано, което представлява неспазване разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Отделно от това ,както бе посочено по-горе, с текстовата част на АУАН и НП е вменено едно нарушение, а цифрово, са вменени поне три – чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НРУПОГТТСО. По този начин за санкционираното лице е невъзможно да разбере колко и кои нарушения му се вменят, съответно да ангажира адекватно защитата си. Правилно, въззивният съд е приел, че това съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като накърнява правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице.

Съгласно чл. 49 във връзка с чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО, при пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение, за което е предвидено наказание „глоба“ в абсолютен размер от 50.00 лева /чл. 49/. Според параграф 1, т. 1 от ДР на НРУПОГТТСО превозно средство е трамвай, тролейбус, автобус или метровлак, с който се осъществява обществен градски транспорт на територията на Столична община. Разпоредбата на чл. 101, т. 1 от ЗАВП, също действаща към процесния момент, предвижда пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, да се наказва с глоба в размер от 10.00 до 50.00 лева - за превози по общинските транспортни схеми. Съгласно пар. 1, т. 11 от ДР на ЗАВП, това е общодостъпна схема,

с която се предоставят за експлоатация автобусните линии в община, област или в цялата страна, тоест съгласно относимата законова регламентация общественият градски транспорт на територията на Столична община, осъществяван с автобуси, е превоз по общинските транспортни схеми.

Анализът на посочените разпоредби сочи, че е налице пълно съответствие на признаците на деянието, посочено като административно нарушение в Закона и в Наредбата, когато общественият градски транспорт е автобусен, както е в процесния случай. Видно е, че горепосочените санкционни разпоредби на ЗАвт П /чл. 101/ и на Наредбата /чл. 49/ за едно и също нарушение предвиждат различни по размер санкции. Следователно, разпоредбата на чл. 49 от НРУПОГТТСО, противоречи на чл. 101, т. 1 от ЗАвтП в частта за размера на предвиденото административно наказание. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда по-високо /с оглед неговия минимум/ по размер административно наказание, макар и от същия вид – „глоба“. Противоречието между закон и подзаконов акт обуславя отмяната на НП, издадено за нарушение по наредба на СО /НРУПОГТТСО/, противоречаща на ЗАвтП, на основание чл. 15, ал. 3 от ЗНА.

С оглед на горното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, не се констатира наличието на касационни основания за отмяна на решението на СРС и същото следва да бъде оставено в сила.

Ответникът по касация в писмено становище претендира сторените по делото разноски. При този изход на спора и на основание чл. 63д от ЗАНН, при направеното своевременно искане се дължат разноски в размер на 400 лв., съобразно представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 25.07.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 10331/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 111-ти състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Б. В. Н., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 400 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

